

KIIITOSPAIVANA

(Lausuttu Cliffordin s. s. osaston "Kiitospäivä"-juhlassa 1908.)

"Kiitospäivä", kuuluu sana,
kaikkialla huudetaan:
"Orjat nouskaa mahtavana
kiitosvirttä laulamaan!"
— Porvarien ääni kaikaa:
"Nauti orja hyvää aikaa!"

Tämä oiva yhteiskunta,
harvain hallitsena, mätä.
Yhdet nukkuu rauhan unta,
toisilla on puute, hätä.
— Eihän herrat siitä luoli,
eli orja, taikka — kuoli.

"Jublikaatte palkkaorjat."
Herrat meitä kehoittaa.
"Laiho kasvoi elot sorjat.,
— kiitosvirttä veisatkaa!
— Nouse orja, nosta pääsi!
Herrat sulle juhlan sääsi."

"Tehän elot saitte niittää,
tehän puitte tähkäpäät.
Miksi ette haluis kiittää?
Taivaan lahjaa ylistää?
— Kiitä orja, kiitä jo!
Se on orjan kohtalo." —

Nousee vanha proletaari,
jäseniään ojentaa.
Selkä käyrä, niinkuin kaari,
orjan leima kasvoissaan.
— Näyttää kouria känsäkkäitä:
Kuulkaas herrat, nähkääs näitä.

"Näill' on tehty niityt, pellot,
näill' on kasket kaadettu.
Näill' on puitu teidän elot,
teidän aitta-an abdettu.
— Ketä tulis kiittää tästä,
palkkaorjan elämästä?

Täss' on proletaarijoukko,
orjan kahleet heläjä.
Kukaan ei oo siksi houkko,
että ryhtyis "kiittämään".
— Emme narraa itseämme,
siskojanme, veljiämme.

Lapset rikkaan tasavallan
kulkee tiellä nälissään.
Naiset rahavallan alla
painuu lokaan, häpeään.
— Leivänpuute käskee heitä
ihmisyyden lokaan peittää.

Sitte, kun on meidän valta,
orjan kahleet katkotaan.
Nousee kansa sorron alta
sitonvirttä laulamaan.
Katoo viime sorron häivä.
silloin meill' on kiitospäivä!

Tole Kaivola.